

Puuseppää aina tarvitaan

RIITTA MIKKOLA

Miina Supisen kirjassa Orvokki Leukaluun urakirja (2013) nuorten kysymyksiin vastaava Orvokki vastaa kysymykseen: *“Haluaisin ammatinvalintapsykologiksi. Miten sellaiseksi pääsee?”* Vastaus kuuluu: *“Ammatinvalintapsykologiksi voi päätyä monia reittejä. On myös tärkeää elää sellainen elämä, josta tulee ammatinvalintapsykologi.”*

En ole ammatinvalintapsykologi vaan historian ja yhteiskuntaopin opettaja, mutta silti tämä huomio on jäänyt mietittävään. Historian ja yhteiskuntaopin opettajaksi päätyy suorittamalla tietyt opinnot, mutta onko meidänkin työhömmä sisäänrakennettu se, että tulisi elää sopiva elämä?

Viime vuosina olen joutunut ja päässyt monenlaisiin tilanteisiin. Kun monet vanhat sukulaiseni kuolivat, ja parhaimmillaan selvittelin Reino-sedän perinnönjakoa, jossa oli yli 30 perijää, joista osa asui Ecuadorissa ilman osoitetta, ajattelin, kuinka hyvä onkaan, että opetan työssäni perinnönjakoa.

Kun taas yksi naapureistamme eli taloyhtiön osakas haastoi taloyhtiön (eli itse asiassa osin itsensä) oikeuteen, ja päädyin hallituksen edustajana käräjäoikeudessa tapahtuvaan sovitteluun, olin kiitollinen siitä, että tilaisuuden epämiellyttävyydestä huolimatta minulle oli hyötyä siitä, että opin käytännössä, miten sovittelu etenee.

Kun sitten hieman toistaitoinen sukulaiseni kertoi, ettei hänen vuokralaisensa ole maksanut vuokriaan yli vuoteen, olin tyytyväinen, että näen käytännössä, miten häätö ja ulosotto toimivat.

Historian osalta tilanne on tietenkin aivan samanlainen. Mutta säästän historianopettajat selitykseltä, kuinka kiinnostavia mutta samalla niin hyödyllisiä ovat ihanat lomamatkat paikkoihin, joissa on taloja, muureja, patsaita, museoita, ravintoloita, ihmisiä, kirjoja, kirjastoja... Kyllähän te tiedätte eli älä opeta isäis...

Tällaista on siis historian ja yhteiskuntaopin opettajan elämä. Lähes kaikki, mitä teemme, tekee meistä jos ei parempia, niin ainakin kokeneempia

“Lähes kaikki, mitä teemme, tekee meistä jos ei parempia, niin ainakin kokeneempia opettajia.”

opettajia. Mikä suunnaton synergia!

Toki samaan aikaan on pakko todeta: Kun olen syksyllä sienimetsässä, ja lopuksi korini on täynnä tatteja, suppiksia, torvisieniä, kehnäsieniä ja rouskuja, olen iloinen siitä, etteivät sienet liity työhöni mitenkään vaan saan kerätä niitä ihan yksityishenkilönä.

Lopetan kirjoitukseni Orvokki Leukaluun sanoi-hin. Hän kuvailee opettajan ammattia nimimerkki Tähtitytölle, jota mietityttää ammatinvalinta tilanteessa, jossa kaikki kiinnostaa: *“Osa oppilaista on kovakalloisia eikä opi mitään. Toisaalta työ tarjoaa myös hyviä hetkiä. Suurimman onnen tarjoavat välitunnit ja opettajainhuoneen mysteeri. -- Mikä ihmeen opettajainhuoneen mysteeri? Raotan salaisuuden verhoa.”*

Niinpä... ■

Kirjoittaja on Kleion päätoimittaja.